

ÎNCHEIERE

25 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Ion Druță

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Bălțanca-Nord”,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Edmaro Grup” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Bălțanca-Nord” cu privire la încasarea datoriei, dobânzii de întârziere și cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 12 ianuarie 2017

c o n s t a ț ă:

La 01 iunie 2016 Societatea cu Răspundere Limitată „Edmaro Grup” (în continuare SRL „Edmaro Grup”) a depus cerere de chemare în judecată împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Bălțanca-Nord” (în continuare SRL „Bălțanca-Nord”) cu privire la încasarea datoriei, dobânzii de întârziere și cheltuielilor de judecată

În motivarea acțiunii a menționat că, în temeiul contractului de vânzare-cumpărare nr. 4 din 24 august 2012 încheiat între SRL „Edmaro Grup”, în calitate de vânzător și SRL „Bălțanca-Nord”, în calitate de cumpărător, prima a furnizat și a vândut celei din urmă mărfuri în valoare de 347500 lei. Potrivit pct. 3 din contract SRL „Bălțanca-Nord” urma să achite plata pentru mărfurile procurate în termen de 30 de zile de la data emiterii facturii fiscale, obligație executată parțial.

Relevă reclamanta că, potrivit actului de verificare a decontărilor reciproce între SRL „Edmaro Grup” și SRL „Bălțanca-Nord”, ultima are o datorie față de prima în mărime de 15963,50 de lei.

Astfel, prin notificarea nr. 05/09 din 29 septembrie 2015, expediată în adresa SRL „Bălțanca-Nord” și recepționată de către aceasta, reclamanta a solicitat onorarea obligațiilor contractuale și stingerea datoriei în sumă de 15963,50 de lei, în termen de șapte zile de la data primirii notificării. Însă, pârâta nu și-a onorat obligațiile pecuniare.

Mai menționează reclamantul că, în rezultatul întârzierii executării obligațiilor de plată de către cumpărător, a calculat dobândă de întârziere în mărime totală de

20220,06 lei.

Solicită încasarea din contul SRL „Bălțanca-Nord” datoriei în sumă de 15963,5 lei, dobânda de întârziere în sumă de 20220,06 lei și cheltuielile de judecată în mărime de 1148,83 de lei.

Prin hotărârea Judecătorei Bălți din 04 octombrie 2016 s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Edmaro Grup” împotriva SRL „Bălțanca-Nord” cu privire la încasarea datoriei, dobânzii de întârziere și cheltuielilor de judecată (f.d.42, 48-50).

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 12 ianuarie 2017 s-a admis apelul; s-a casat integral hotărârea Judecătorei Bălți din 12 ianuarie 2017, cu emiterea unei noi hotărâri prin care s-a admis parțial acțiunea; s-a încasat de la SRL „Bălțanca-Nord” în beneficiul SRL „Edmaro Grup” datoria de 15963,50 de lei, dobânda de întârziere în sumă de 2897,48 de lei cheltuielile de judecată ce constau din taxa de stat în sumă de 1380,33 de lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 1000 lei; s-a dispus neexecutarea hotărârii în latura încasării datoriei în sumă de 15963,50 de lei (f.d. 80, 81-85).

În susținerea poziției sale, instanța de apel a reținut că, potrivit actului de verificare a decontărilor reciproce între SRL „Edmaro Grup” și SRL „Bălțanca-Nord” cu situația la 24 mai 2016, ultima are o datorie față de SRL „Edmaro Grup” în sumă de 15963,50 de lei, în temeiul contractului de vânzare-cumpărare nr.4 din 24 august 2012.

La fel, instanța inferioară a stabilit că, la 18 august 2016, SRL „Bălțanca-Nord” a achitat SRL „Edmaro Grup” datoria în mărime de 15963,50 de lei, destinația plății fiind indicată plata pentru încălțăminte conform facturii 4700728 din 04 septembrie 2013. Astfel, a conchis că achitând suma pretinsă de reclamant ca datorie, pârâta a recunoscut acțiunea, iar obiecțiile înaintate de acesta în privința contractului, facturii fiscale și actelor de verificare nu au nici o relevanță în latura dată a litigiului.

Prin prisma art. 212 alin. (5) din Codul de procedură civilă, instanța de apel a conchis că acțiunea înaintată de SRL „Edmaro Grup” împotriva SRL „Bălțanca-Nord” privind încasarea datoriei în sumă de 15963,50 lei urmează a fi admisă, fiind necesară dispunerea neexecutării hotărârii în această parte, deoarece pârâta a stins datoria.

Totodată, având în vedere că prin notificarea nr. 05/09 din 29 septembrie 2015 și avizul de recepție a corespondenței, SRL „Bălțanca-Nord” a fost pusă în întârziere începând cu data de 15 octombrie 2015, instanța inferioară a relevat că SRL „Edmaro Grup” este îndreptățit de a calcula și a solicita încasarea dobânzii de întârziere pentru perioada 15 octombrie 2015 – 18 august 2016, în sumă totală de 2897,48 de lei.

La 28 martie 2017, SRL „Bălțanca-Nord” a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 12 ianuarie 2017, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel ca fiind ilegală și neîntemeiată, cu menținerea hotărârii Judecătorei Bălți din 04 octombrie 2016 (f.d. 93-94).

În motivarea recursului a reiterat circumstanțele faptice ce țin de fondul cauzei, menționând că instanța de apel a examinat superficial cauza și nu a luat în considerație circumstanțele invocate, fapt ce a dus la emiterea unei soluții pripite.

Mai invocă faptul că, factura fiscală în baza căreia a fost constatată datoria sa față de SRL „Edmaro Grup” este falsă, deoarece conține date eronate și care nu coincid.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile,

completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul consideră recursul ca fiind declarat în termen, deoarece decizia instanței de apel din 12 ianuarie 2017 (f.d. 80) a fost recepționată de recurentă la 01 februarie 2017, fapt confirmat prin amprenta sigiliului aplicată pe avizul de recepție a

scrisorii (f.d. 87), iar cererea de recurs a fost depusă la data de 24 martie 2017, prin intermediul oficiului poștal (f.d. 106).

Argumentele recurenteii precum că, instanța de apel a examinat superficial cauza și nu a luat în considerație circumstanțele invocate nu pot fi reținute, or, conform prevederilor art. 212 alin. (5) din Codul de procedură civilă, în cazul recunoașterii acțiunii de către pârât și admiterii ei de către instanță, se pronunță o hotărâre de admitere a pretențiilor reclamantului.

La caz, este remarcabil că după depunerea cererii de chemare în judecată, recurenta SRL „Bălțanca-Nord” a stins datoria scadentă față de SRL „Edmaro Grup”, circumstanță care în esență denotă recunoașterea acțiunii de către recurentă și care, ca consecință, necesita pronunțarea unei hotărâri de admitere a pretențiilor reclamantului în baza recunoașterii de către pârâtă a acțiunii. În speță, instanța este obligată să continue judecarea pricinii în fond, parcurgând întreaga procedură de judecare a pricinii.

La fel, nu poate fi acceptată alegația recurenteii precum că, factura fiscală în baza căreia a fost constatată datoria sa față de SRL „Edmaro Grup” este falsificată, or, pct. 23) din Anexa nr. 4 la Ordinul Ministerului Finanțelor al Republicii Moldova nr.115 din 06 septembrie 2010 „Instrucțiune privind completarea formularului tipizat de document primar cu regim special „Factură fiscală””, în rândurile 16 „Predat bunurile intermediarului (transportatorul)” și 17 „Primit bunurile (serviciile) cumpărătorului” – intermediarul (transportatorul) confirmă prin semnătură că a predat încărcătura, iar persoana de răspundere a cumpărătorului pe al doilea, al treilea și al patrulea exemplare ale facturii fiscale certifică prin semnătură și ștampilă (parafă) primirea încărcăturii de la intermediar (transportator).

Astfel, din moment ce ambele facturi fiscale au fost confirmate prin semnătura și parafa atât a recurenteii cât și a intimitei, este criticabilă poziția recurenteii cu privire la falsificarea facturilor fiscale.

În altă ordine de idei, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs au fost deja supuse examinării și aprecierii juste de către instanța de apel prin prisma art. 130 și 139 din Codul de procedură civilă, în raport cu dispozițiile art. 118 din aceeași lege, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și respectiv nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs, iar actele normative vizate au fost interpretate și aplicate elocvent de instanța de apel prin prisma circumstanțelor importante ale pricinii și suportului probator administrat.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurenta nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, instanța de recurs reamintește prin prisma jurisprudenței CtEDO, fosta Comisie a arătat că „... art. 6 §1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes” (*cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995*).

Completul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, iar circumstanțele de fapt invocate de recurentă în cererea de recurs nu constituie obiect al recursului, or recursul devolvează exclusiv circumstanțele de drept ale pricinii.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanțele inferioare au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Bălțanca-Nord”, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Bălțanca-Nord” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Ion Druță